

[Justitsministeren.]

maa netop være at pointere, at han nøje følger dette Omraade, og i alle Tilfælde, hvor der maatte være Tvivl, ogsaa er parat til personlig at gribe ind og tage Ansvaret. Paa samme Maade udtalte den ærede Ordfører for de Radikale, Hr. Jensen (Gørding), med Hensyn til § 8, Stk. 2, hvor der staar, at

„uden for de i Stk. 1 nævnte Tilfælde maa den behandlende Læge ikke nægte at efterkomme en Anmodning om Udskrivning, medmindre den maa antages at ville medføre væsentlige Ulemper for Patienten selv, og Justitsministeren tiltræder Nægtelsen“, at man vel med Udtrykket „væsentlige Ulemper for Patienten selv“ ogsaa kunde omfatte de Tilfælde, hvor man maatte sige, at det drejede sig om væsentlige Ulemper for Hjemmet. Ja, det vil jo ofte kunne være Tilfældet, men Hovedvægten maa lægges paa, om det er af Hensyn til Patienten eller dennes Forhold, og ikke om det er af Hensyn til Behageligheden eller lignende for Hjem eller Familie. Jeg tror ogsaa, man der i Praksis vil være enig om de afgørende Grundsynspunkter.

Tilbage bliver da det Hovedpunkt, som skiller Flertalspartierne fra de forskellige Mindretalspartier, og det vil jeg gerne udtale mig en lille Smule udførligere om, for at man skal være klar over, at det Standpunkt, vi har taget, ogsaa og alene er taget ud fra saglige Hensyn. Den ærede Ordfører for Venstre sagde, at Venstres Standpunkt hverken var Udtryk for Principrytteri eller Mistillid. Det troede jeg jo altid gjaldt Venstres Standpunkter, saa jeg blev en lille bitte Smule mistænksom, da den ærede Ordfører særlig fandt Anledning til at fremhæve det i dette Tilfælde. Den ærede Ordfører udtalte endvidere en hel Række Argumenter, der talte for at gaa til Domstolene, ikke mindst Offentligheden. Disse Argumenter, og navnlig det sidste, er netop det, der, hvor det drejer sig om sindssyges Forhold, taler for ikke at gaa til Domstolene.

Den ærede Ordfører for de Konservative sagde, at man jo dog er gaaet saa vidt i Imødekommenhed, at man kun gav Adgang til at gaa til Domstolene, hvor vedkommende ikke vilde lade sig nøje med Justitsministeriets Afgørelse. Jeg maa sige til dette ærede Medlem, denne erfarne Embedsmand, at jeg ikke havde ventet — netop i Kraft af hans Erfaring — at møde en saadan Naivitet hos ham, at han tror, der var en eneste, der ikke i disse Sager gik saa langt, som der overhovedet var Mulighed for. Jeg nærer personlig ingen Tvivl om, at en

hvilken som helst Afgørelse fra Justitsministeriet, der tiltraadte Nægtelse af Udskrivning, vilde gaa videre til Domstolene.

Jeg kommer da til de positive Argumenter, der taler for den af Forslaget anbefalede Ordning, som altsaa er tiltraadt af Regeringspartierne. Man er jo klar over, at det, det drejer sig om, er, at Mindretallet ønsker, at der skal indføres en ny Paragraf, ifølge hvilken Spørgsmaalet om en Persons Udskrivning skal kunne indbringes for Landsretten i alle de Tilfælde, hvor Justitsministeren i Henhold til §§ 8—9 har afslaaet en Begæring om Udskrivning. For Landsretten skal Sagen behandles efter Retsplejelovens Kapitel 43, det vil sige efter Reglerne om Sager angaaende Umyndiggørelse og Lavværgemaal. Herefter skal der altsaa afholdes et Retsmøde, hvortil den sindssyge selv kan komme til Stede og afgive Forklaring; han vil herunder blive gjort bekendt med de foreliggende Lægeerklæringer, hvilket særdeles ofte vil være saare uheldigt i mange Henseender, ogsaa og ikke mindst for hans Fremtidsudsigter. Justitsministeriet har ofte været stillet over for Spørgsmaalet om, i hvilket Omfang disse syge bør have Adgang til at gøre sig bekendt med de Erklæringer, der er afgivet i Anledning af deres Sygdom. I de første Aar, efter at Forvaringsanstalten for Psykopater paa Sundholm var blevet oprettet, henvendte Anstaltens Inspektør og meget dygtige Speciallæge sig saaledes til Ministeriet og paapegede det meget uheldige i, at Retskendelser om Udskrivning af de forvarede udførligt gjorde Rede for Lægens og Inspektørens Udsagn om vedkommendes Tilstand. I det Tilfælde, hvor Lægen og Inspektøren under Hensyn til den forvarede Tilstand gik imod hans Udskrivning, og hvor Retten derefter afslog Begæringen med Referat af disse Udtalelser, fik, sagde man, den forvarede ved at læse Kendelsen ofte det Indtryk, at han havde Anstaltens Læge og Inspektør imod sig. Hans Syn paa Ledelsen og dennes Gerning blev præget heraf til Skade baade for hans egen Tilstand og for Forholdene i det hele — den samme Betragtning, som det ærede Medlem Hr. Jensen (Gørding), der selv er Læge, var inde paa. Landsretterne fik Sagen til Udtalelse og henviste til, at Kendelser skal være ledsaget af Grunde, men lovede i øvrigt ved Affattelsen af disse at have Opmærksomheden henvendt paa det rejste Spørgsmaal. Den Ordning, som Mindretallet ønsker, har altsaa netop vist sig at være uheldig for Psykopaterne.

Det hænder endvidere, at Personer, der er udskrevet fra et Sindssygehospital